

ΘΕΟΔΩΡΑΚΗΣ

ὁ ἥλιος καὶ ὁ χρόνος

κύκλος ποιημάτων τοῦ Μίκη Θεοδωράκη

Μαρία Φαραντούρη

Μ. Δημητριάδη Α. Καλογιάννης Π. Πανόης

MSM 232

STEREO

Γιάννης Αρναού

ΜΙΚΗΣ ΘΕΟΔΩΡΑΚΗΣ

Ο ΧΑΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΧΡΟΝΟΣ

Εύλογος πολιτισμός του Μ. Θεοδώρου
of Αθηνάϊα του GEORGE WILSON

Πρωτοτύπων

ΝΑΥΙΑ ΒΑΡΑΝΤΟΥΡ

Απόδοσης Καλοσύνης

Μαρία Σπυριδοπούλου

Πόλις Πάριος

Ποιητικό Δικαιώματα: Δ

Μ. ΘΕΟΔΩΡΑΚΗΣ

ΜΙΚΗΣ ΘΕΟΔΩΡΑΚΗΣ

ΕΠΙΦΑΝΙΑ ΑΒΕΡΩΦ

Ποίηση Γιάννης Σαββας

('Επιφάνια 1937)

of Αθηνάϊα του YVES MONTEAU

Πρωτοτύπων

Απόδοσης ΚΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ

Με την 'Επιφάνια της

Γαλλίας του ην Θεοδώρου του

GRIMBERT

Ποιητικό Δικαιώματα: Δ

Μ. ΘΕΟΔΩΡΑΚΗΣ

Πρωτοτύπων

Μιχάλης Μασούτης	Σελ. Μπρ.
Γιάννης Παπακωνσταντίνου	Μουσική
Αντρέας Μπαλάσης	Μουσική
Μιχάλης Μανώλης	Σελ. Μπρ.
Γιάννης Σάββας	Ποίηση
Μαρίνα Βλασάκη	Μουσική
Georges Bizet	Μουσική
Lauriat Dionne	Μουσική

Μουσική: 'Επιφάνια

Ποίηση: 'Επιφάνια

Μουσική: 'Επιφάνια

Μουσική: 'Επιφάνια

Μουσική: 'Επιφάνια

Μουσική: 'Επιφάνια

Μουσική: 'Επιφάνια

Μουσική: 'Επιφάνια

Μουσική: 'Επιφάνια

Μουσική: 'Επιφάνια

Μουσική: 'Επιφάνια

Μουσική: 'Επιφάνια

Μουσική: 'Επιφάνια

Μουσική: 'Επιφάνια

Μουσική: 'Επιφάνια

Μουσική: 'Επιφάνια

Μουσική: 'Επιφάνια

ΘΕΟΔΩΡΑΚΗΣ έπιφάνια άβέρωφ

ποίηση: Γιάννης Σαββας ('Επιφάνια, 1937)

'Αντώνης Καλογιάννης

MGH 235

STEREO

STEREO

MGH 235 MGH 232

ΜΙΝΟΣ ΜΑΥΡΑΪ & ΥΙΟΣ Α.Ε.

Σοφ. Τσιρούνη 5-ΑΘΗΝΑΙ

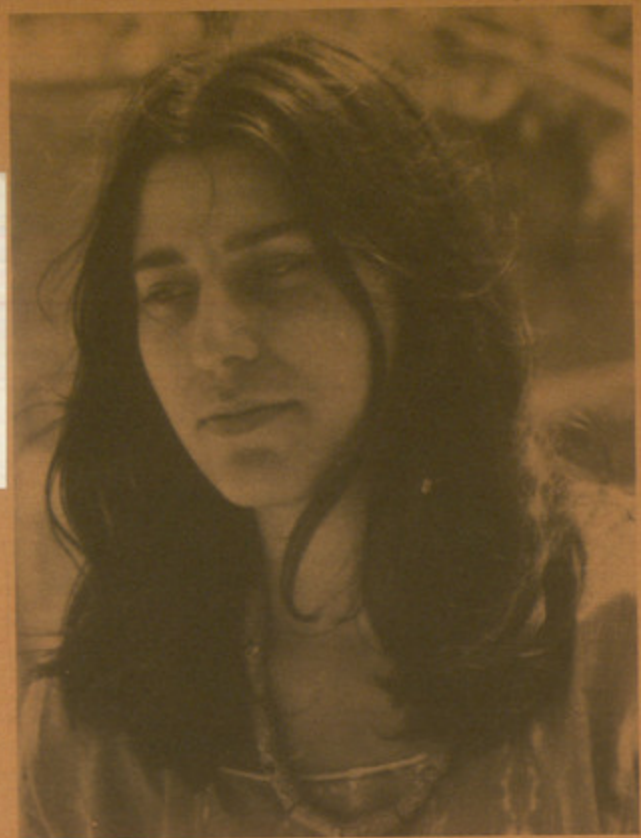
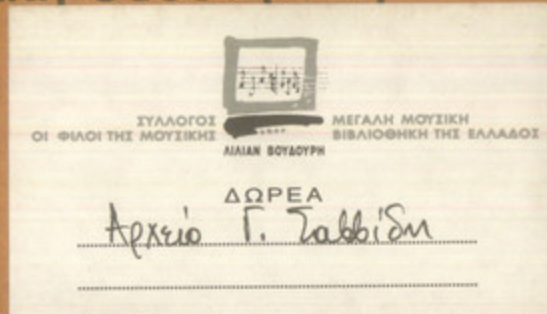
142 ΤΗΛ. 601.615,12,13

Ὁ ἥλιος καὶ ὁ χρόνος

κύκλος ποιημάτων τοῦ Μίκη Θεοδωράκη

“Όταν οἱ στρατιῶτες ἦρθαν νά μέ συλλάβουν κοιμώμουνα. Μ’ ἔγδυσαν καί μέ διέταξαν νά γονατίσω. “Υστερα, μ’ ἔδεσαν πιστάγκωνα ὅπως χάνουν οἱ Ἀμερικάνοι μέ τούς αἰχμαλώτους Βιετκόγι. “Όταν ἡ Μαρία μπήκε, ντράπηνα καί τούς ζήτησα νά μοῦ βάλουν τό αἴφρακο.

Μοῦ ἔβαλαν τό αἰφρακό μου καί τό πανταλόνι μου. “Ἦμουν ἔυπόλυτος καί εἶπα στή Μαρία νά μοῦ βάλει τά παπούτσια μου. “Ἔσκυψε μπροστά μου καί ὅταν μοῦ ἔδενε τά κορδόνια, τῆς ψιθύρησα: “Κουράγιο, Μαρία.”

ΜΙΚΗΣ ΘΕΟΔΩΡΑΚΗΣ

Παί σου Ἄσπρη, Παικολλίμνο, ὁδός Βουκουρεστίου ὁ Παλιός σταθερεῖ μέ αἶς τό σταθερό σημεῖο τοῦ κόσμου. Ἄσπρη ἡ πρώτη, ἀπό βυθό τῶν αἰώνων μέ τό γυαλί σέ βλέπουν οἱ φροντισιαῖδες Γαλλέες, γιάτα-χί, πορκέια κρυά ἡ Γενική κέντρο τοῦ κόσμου ὁ παλιός γυρίζει σταθερά τό φουγάρο τοῦ μαγειρίου σταθερεῖ μέ κοπιά τό σταθερό σημεῖο τοῦ σπερμάτος Ἡ Πούλια, ἡ Ἀσπρόβιτη, ἡ Στίνα, ἡ Σούλα, ἡ Πήνη, ἡ Πηνία πέντε διαποικίματα ἐπι αὐτός σταθερή γραμμή διασχεῖται πέντε διοικητοαἰετία Παλαῖες σέ πέντε μέτρα, σέ πέντε μέτρα, σέ πέντε μόνο μέτρα ἀπό τό κελί μου. Σέ πέντε μέτρα, σέ πέντε μέτρα, σέ πέντε μόνο μέτρα ἀπό τό κελί μου

ν’ ἀσκή φανές ἀνθρώπων ν’ ἀνασκήνη πλαινη λουλουδιῶν ὁ ἀνδρας πῆσαν, ἔφη ὁ ἀνδρας Ἐπίω στο ἔσο κῆμα τῆς καρδιάς μου ἔφτυσε ἕνας κῆτος πῆσαν πῆσω ἀπό εἶκοσι αἰῶνες πού ὀνειροποιεῖται γιασκή Τά μελλιά μου μέρισαν γιασκή ἡ αἰνή μου εἶχε πῆρει κῆτι ἀπό τό λεπτό ἀραῖο του Τά ροῖμα μου μέρισαν γιασκή Ἡ Ζηῆ μου εἶχε πῆρει κῆτι ἀπό τό λεπτό ἀραῖο του Ὅμως ὁ κῆτος δέν εἶναι κῆτος Μονάρα δέν τό εἶρει καί φοβῆται Κυπέσω τόν κῆτος μεταλλοκῆμα Πῶτε πῆσαν κῆλας τόσο αἰῶνες ὁ ἔσω δῶλους τόσους ἀσκήντας τίς ρίζες νά προσηδῶν μέσω στο ἔσο κῆμα τῆς καρδιάς μου

Τά κελιά ἀνασκήνουν τά κελιά πού βρίσκονται ἐπῆλ τά κελιά πού βρίσκονται κρηπῆ Ἡ Βοσκή μῆς ἔνῶνει Ὁ ἥλιος ντράπηκε νά φωνή Νῆνο Γύαργο κρατῆται ἀπό ἕνα λουλούδι Ἡ Βοσκή μῆς ἔνῶνει Ὁ ἥλιος ντράπηκε νά φωνή Νῆνο Γύαργο κρατῆται ἀπό ἕνα λουλούδι

Ποτέ, ποτέ, ποτέ δέν ὀά μπορούν νά ἐξελιγῶνται διες τίς σημαίες πράσινες, κόκκινες, κίτρινες, μπλε μῆ, θαλασσῆς. Ποτέ, ποτέ, ποτέ δέν ὀά μπορούν νά κρηπῶν δια τ’ ἀράματα πράσινα, κόκκινα, κίτρινα, μπλε, μῆ, θαλασσῆς. Ποτέ, ποτέ, ποτέ δέν ὀά μπορούν ν’ ἀγγίξω διες τίς καρδιές διες τίς ὀάλασσες νάταξιδῶν Ποτέ, ποτέ, ποτέ δέν ὀά γνωρίω τῆ μῆ σημαία, τῆ μοναδική ἔσῆνα Πῆνα. Δέν ὀά γνωρίω τῆ μῆ σημαία τῆ μοναδική ἔσῆνα Πῆνα.

Ἄρα ἔφη τό ἀσκήντα, ἄρα ἔφη ἀσκήντα στασιῆ ἡ ποιητή, ὁ χρόνος, ὁ ἥλιος Μονάρα τά πουλιά ταξιδεῖουν, χτυποῦν τά βῆλινα σπασά καί τῆ τζέτ ὀρηκοῦν καί αὐτά ὀρηκοῦν ἀγγελλῆ

τά πέδιλα στήν ἄσο, αἰνές, κῆμα νιβῆ ἰπὸκαμος, παρῆντες, νῆς -καρῆ σημαῖες φρενῆδες ἀπό σπῆνὸ ὀρασμα κρατοῦν

Ὁ χρόνος διαλύεται μέσα στή στιγμή τό ἔλατσο γίνεται ὁ μέγιστος τῆρανος βασανῆζει ἀνθρώπινες πῆνες γυαῖτες χαμῆλα καί ἰσοσῆσεις γιά κῆτι ἄλλο - αὐτό τό ἄλλο εἶναι πού ἔσῆμα κῆτι στιγμή νομῆζοντας ὅτι ἔσῆμα τό ἄλλο ὅμως τό ἄλλο δέν ὀφῆρει εἶραστε μέτῆ ἡ Μοῖρα μας πού μῆς λαβρακῆζει - Σῆλγη πού ἔρχομα τό αἶνιγμα δέν ἔρχομα τίποτα νά λύσομα, τίποτα δέν ὀφῆρει αἶνιγμα δέν ὀφῆρει διασκή ἀπό τόν πῆρῆνο κύκλο τοῦ ἤλιου καί τοῦ θανάτου τοῦ ἤλιου καί τοῦ θανάτου

Ἄνάμεσα σέ μένο καί τόν ἥλιο δέν ὀφῆρει παρῆ μόνο ἡ διασκαρά τοῦ χρόνου Ἄσπρη καί ὀσω ὀφῆρω καί δέν ὀφῆρω μέ βλέπων κρηπῆ νά κρηπῶ νά ὀω τόν ἑαυτό μου

Μέσα στοῦς παραδεισίους κῆπους τοῦ κρανοῦ μου κίτρινος ἥλιος ταξιδεῖται σπῆ σπασά τοῦ χρόνου Ἄσπρη πούλιά μέ βῆλινα σπασά Προπερῆονται ἀγγελοῖ μέ τζέτ Μεγαλόρητη πορῆα πῆσω ἀπό μετανῆες εἰσαῖλῆτους καί πῆσω, πού κῆλῆτουν τῆν ἀριστερῆ πλευρά τοῦ ἔρκασῆου σπῆ δεξιά νῆμας καί ὀφῆρῆνες πῆνες ἀσπῆρῆνες γιασκή Κῆκινες σπῆρες ἀσῆν τούς καταρῆνες πού κῆκῆνται σπῆς καταρῆρες πού κρηπῆται μελλῆο μου. Ἐπῆ ἀσῆζει ἡ γῆ καί τελεῖται ὁ Σῆμας Ἀφῆνῆδῆς ἡ μεγαλόρητη ποιητή ἀνιητοποιεῖται

Ἄρα ἔφη τό ἀσκήντα, ἄρα ἔφη ἀσκήντα στασιῆ ἡ ποιητή, ὁ χρόνος, ὁ ἥλιος Μονάρα τά πουλιά ταξιδεῖουν, χτυποῦν τά βῆλινα σπασά καί τῆ τζέτ ὀρηκοῦν καί αὐτά ὀρηκοῦν ἀγγελλῆ

Ἄρα ἔφη τό ἀσκήντα, ἄρα ἔφη ἀσκήντα στασιῆ ἡ ποιητή, ὁ χρόνος, ὁ ἥλιος Μονάρα τά πουλιά ταξιδεῖουν, χτυποῦν τά βῆλινα σπασά καί τῆ τζέτ ὀρηκοῦν καί αὐτά ὀρηκοῦν ἀγγελλῆ

Ἄρα ἔφη τό ἀσκήντα, ἄρα ἔφη ἀσκήντα στασιῆ ἡ ποιητή, ὁ χρόνος, ὁ ἥλιος Μονάρα τά πουλιά ταξιδεῖουν, χτυποῦν τά βῆλινα σπασά καί τῆ τζέτ ὀρηκοῦν καί αὐτά ὀρηκοῦν ἀγγελλῆ

Ἦλιε, ὀά σέ κρηπῆω σπῆ μέτια Ἔς ὀσω ἔραδῆ ἡ ἄρασι μου νά γρηῖση κρηπῆρες μέ σῆδη νά γῆνη σῆληνη ὀῆμας διάστημα, κῆνση , ρυθῆο κρηπῆνος δῆταν, δῆταν ταξιδεῖμενος ἀπό αἰῶνες καταδουκαῖμενος

Ἦλιε, ὀά σέ κρηπῆω σπῆ μέτια Ἔς ὀσω ἔραδῆ ἡ ἄρασι μου νά γρηῖση κρηπῆρες μέ σῆδη νά γῆνη σῆληνη ὀῆμας διάστημα, κῆνση , ρυθῆο κρηπῆνος δῆταν, δῆταν ταξιδεῖμενος ἀπό αἰῶνες καταδουκαῖμενος

Ἦλιε, ὀά σέ κρηπῆω σπῆ μέτια Ἔς ὀσω ἔραδῆ ἡ ἄρασι μου νά γρηῖση κρηπῆρες μέ σῆδη νά γῆνη σῆληνη ὀῆμας διάστημα, κῆνση , ρυθῆο κρηπῆνος δῆταν, δῆταν ταξιδεῖμενος ἀπό αἰῶνες καταδουκαῖμενος

Ἦλιε, ὀά σέ κρηπῆω σπῆ μέτια Ἔς ὀσω ἔραδῆ ἡ ἄρασι μου νά γρηῖση κρηπῆρες μέ σῆδη νά γῆνη σῆληνη ὀῆμας διάστημα, κῆνση , ρυθῆο κρηπῆνος δῆταν, δῆταν ταξιδεῖμενος ἀπό αἰῶνες καταδουκαῖμενος

Ἦλιε, ὀά σέ κρηπῆω σπῆ μέτια Ἔς ὀσω ἔραδῆ ἡ ἄρασι μου νά γρηῖση κρηπῆρες μέ σῆδη νά γῆνη σῆληνη ὀῆμας διάστημα, κῆνση , ρυθῆο κρηπῆνος δῆταν, δῆταν ταξιδεῖμενος ἀπό αἰῶνες καταδουκαῖμενος

Ἦλιε, ὀά σέ κρηπῆω σπῆ μέτια Ἔς ὀσω ἔραδῆ ἡ ἄρασι μου νά γρηῖση κρηπῆρες μέ σῆδη νά γῆνη σῆληνη ὀῆμας διάστημα, κῆνση , ρυθῆο κρηπῆνος δῆταν, δῆταν ταξιδεῖμενος ἀπό αἰῶνες καταδουκαῖμενος

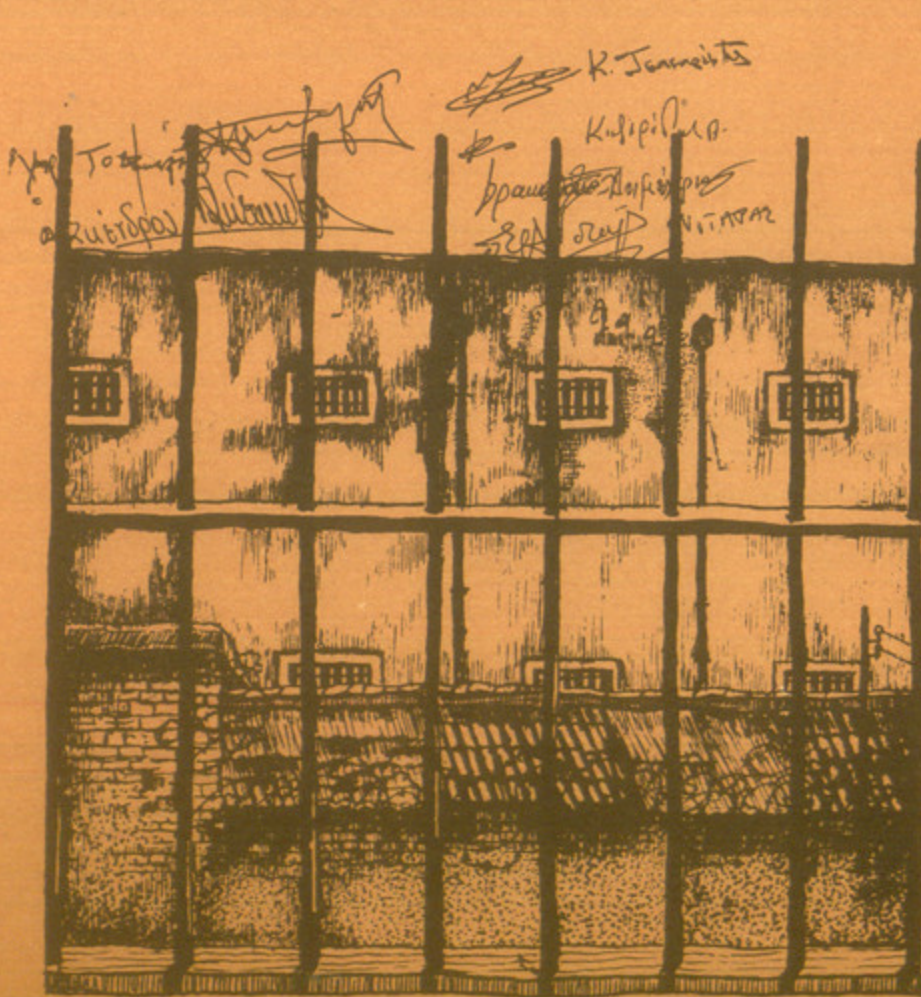
ἐπιφάνια ὕβερωφ

ποίηση: Πῶργος Σεφέρης (Ἐπιφάνια, 1937)

Κράτσα τή ζωή μου ταξιδεύοντας ἀνάμεσα σέ κίτρινα δέντρα
καί τό πλόγισμα τῆς βροχῆς σέ σιωπηλές πλαγιές
ασπασμένες μέ τά φύλλα τῆς ὄχθης
Καυιά φωτιά στήν κορυφή τους. Βραδιάζει.
Κράτσα τή ζωή μου ταξιδεύοντας ἀνάμεσα σέ κίτρινα δέντρα
καί τό πλόγισμα τῆς βροχῆς σέ σιωπηλές πλαγιές
ασπασμένες μέ τά φύλλα τῆς ὄχθης
Καυιά φωτιά στήν κορυφή τους. Βραδιάζει.
Κράτσα τή ζωή. Ἐτ' ἄριστό σου χέρι μιά γραμμή
μιά χαρακιά στό γόνατο σου. Κράτσα τή ζωή μου.
Τίποτα νά ὑπάρχουν στήν ἄκρη τοῦ παραμένου κελοκαυριοῦ;
Τίποτα νά μόνουν ἐκεῖ πού φύσηξε ὁ βορρῆς;
Καθῶς ἀκούω γύρω στήν παγωμένη λίαν, γῆν ἔβην αὐτή
τά πρόσωπα πού βλάτω δέ αὐτοῦν
μῆτε ἡ γυναῖκα, περπατώντας σκυψή, βυζαίνοντας τό παιδί της.
Ἄνεθάλω τά βουλά, μελανιασμένες λαγαριές ὁ χιονισμένος κήπος
Ἄς πέρα ὁ χιονισμένος κήπος. Τίποτε δέ αὐτοῦν
ὅστε ὁ κηρός σέ βουλά ἐμοικιόλητα
μῆτε τά χέρια π' ἀπλώνονται γιά νά γυρῶν
κι' οἱ ἔρως κι' οἱ ἔρως
Κράτσα τή ζωή μου ψιθυριστά μέσα στήν ἀπέραντη σιωπή
δέν ἔβην πιά νά μιλήσω μῆτε νά αὐτολογοῦμαι
ψέθυρα σάν τήν ἀνάκτα τοῦ κυπαρισσοῦ τήν νύκτα ἐκείνη
σάν τήν ἀνάκτα αὐτή τῆς ναχιονίης θάλασσης στή χελώνα
σάν τήν ἀνάκτα τῆς φωφῆς σου λέγοντας εὐτυχία
κλείνω τά μάτια γυρεύοντας τό μυστικό συνάντημα τῶν νερῶν

μέσα ἄς τόν πάγο τό μαῖο γέλο τῆς θάλασσης
Τά κλειστά πηγῶνα ὑψαίνοντας μέ τίς δικές μου φλέβες
τίς φλέβες ἐκείνες πού μοῦ ἐφαρμόζουν
ἐκεῖ πού τελειώνουν τήνερολόουσα
κι' ἄστος ὁ ἀνάκτα πού βηματίζει τυλιγός πάνω στή χιόνια τῆς σιωπῆς
Κράτσα τή ζωή μου μαζί του γυρεύοντας τό νερό πού σ' ἀγγίζει
στάλες βαρετές πάνω στή πράσινα φύλλα, στό πρόσωπό σου
μέσα στήν ἄκρη κήπο, στάλες στάλες.
Στήν ἀκίνητη ὀρθωμένη βούλα στήν κόνια νεκρῶ μέσα στή κίτταρα στήν του
σέ σιωπηλές πλαγιές ασπασμένες μέ τά φύλλα τῆς ὄχθης
δέντρα βουλά, καί τά μάτια σου προσλαμένα
ὁ ἔρως αὐτός δέν τελειώνει, δέν ἔχει ἀλλαγῆ
δου γυρεύεις νά θυμηθῆς τά παιδιὰ σου χρόνια
ἐκείνους πού θυμῆν, ἐκείνους πού χῆθησαν μέσα στήν ἄκρη στήν πελαγίονος τάκου
Ἐκεῖ πού στήθηκε μ' ἄκτινα τοῦ ἡλίου γυμναμένη
καί ἀκίτητες ἕνας αἰῶλος καί στερομένης ἡ καρδιά σου
ὁ ἔρως δέν ἔχει ἀλλαγῆ. Κράτσα τή ζωή μου
Τό χιόνι καί τό νερό παγωμένο στήν πατήματα τῶν ἀλόγων
Βραδιάζει.

Τ' ἀνδιαιμένο πέλαγο καί τά βουλά στή γῆσ τοῦ φεγγαριοῦ
ἡ μεγάλη πέτρα κοντά στίς ἀραιοσιμίες καί τ' ἀστροβόλια
τό σταμάτι πού δέν ἔθελε νά στερομένη στό τέλος τῆς μέρας
καί τό κλειστό κρεβάτι κοντά στή κυπαρίσσια καί τά μαλλιά σου χρυσά
τ' ἄσπρα τοῦ κόνου καί 'κείνο τ' ἄσπρο. Ὁ ἄλδερσόν

ΠΑΓΚΟΣΜΙΚῆ ἤΡΕΤΗ
ΘΕΑΤΡΟΝ ἈΒΕΡΩφ
ΑΙΘΥΣΙΑ ΠΑΡΑΡΤΑΜΑ ΕΦΗΒΕΙΩΣ
ΓΕΤΑΡΤῆ 10 Ἰανουαρίου 1968 ἡμέρα 8.30
Κίνο Διά Κομῆ - Σημῆ - Νῆ (Σ.Π.Α.)
Π.Π.Π.Π.

Χρῆστῆς: Κ. Τουμπίδης
Βασίλειος Βασιλείδης
Αἰῶνος Νηὶ Α.Θανατοῦ
ΧΑΡΟΝΑΚΗΣ ΑΠΟΛΛΩΝ
Μιχῆλ
Αδαμοῦ Κεῖρη
Κ. Μ. Σοφῆνης
Χ. Παπαλάρας.
Χρῆστος Βασιλῆος
Α. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ
Α. Ντόρμας
Κωνσταντῆνος
Παραβῆσις Γ.
Μιχῆλ χαρλαμπῆς.

Χρῆστος Βασιλείδης
Αἰῶνος Νηὶ Α.Θανατοῦ
ΧΑΡΟΝΑΚΗΣ ΑΠΟΛΛΩΝ
Μιχῆλ
Αδαμοῦ Κεῖρη
Κ. Μ. Σοφῆνης
Χ. Παπαλάρας.
Χρῆστος Βασιλῆος
Α. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ
Α. Ντόρμας
Κωνσταντῆνος
Παραβῆσις Γ.
Μιχῆλ χαρλαμπῆς.

Ἐπίθετο πού τῆς ἀποφασίσαν
ἡ Κομῆ πού τῆς ἀποφασίσαν
ἡμεῖς τῆς ἀποφασίσαν
σὲ τῆς ἀποφασίσαν
(ἔπειτα τῆς ἀποφασίσαν)